

Álomi táj

Terített mező. Párak kékes derengésben. Apám és anyám oly könnyű derüsen, miként sohasem adatott meg nekik. Jönnek felém, s még sem közelítenek. Tékozló fiú mind, aki innen érkezik. Tékozlások fiai, besiklunk, mint a madarak, kéretlenül, pedig számkivetettséget jósoltak nekünk, s a megroppant, a fásult közömbös és a gyanútlan mégis átbukik a határon, arcán naiv ártatlanság, bárgyú boldogság.

Apám és anyám mosolya olyan, mintha nyári táborból jöttem volna egészségesen, lebarnulva. Ők pedig mintha sosem zsörtölődnének egymással, a rámfüggesztett mosoly egybeköti őket, az anyámé kissé félszeg, akárha restellné, hogy örül a kisebbik fiának, az apámé a magabizó családfőé. Landolni készülnek, hangtalan ereszkedéssel, mint régen fejesugrás közben a víz felé, az arcuk elrédőben, eleve tudjuk a másik gondolatát, s ennél többet nem ígérhet e találkozás, magyarázat nincs, nem is hiányzik, a rezzenéstelen nyugalom mindenért kárpótol, nincs ideje bármi megértetésnek, mert az a volthoz tartozik, s ez már a végtelenített jelen.

A mezőn asztalok, mintha reggelihez készülődnének, bár sosem piknikeltünk mezőn, másutt se igazán.

Bátyámat nem látom, bár megkérdezném tőle, amit évekig akartam, de sosem jutott eszembe az alkalmas pillanatban, az emléket, amire tanú már csak én vagyok, mert aki bármit is tudhatott róla, eltűnt körülöttem. A nyárról, amikor a patakból – vagy öntözőcsatorna volt? – térdig vízben állva úgy fogtuk a halakat, hogy a kánikulában ellustult, fényes testeket egyetlen lendülettel kivetettük a partra, ott fickándoztak pikkelyesen. Távolban egy tanya sziluettje. Visszafelé, bátyám mögött ülve a csomagtartó vasa belevágott a farcsontomba, s a biciklivázra akasztott zománcozott tejeskannából – a városban, a népboltban (gyönyörű kifejezés a nélkülözötésre) nem lehetett tejet kapni – fehér cseppek gyöngyöztek végig a küllők mellett lóbálózó lábszáramon. Attól a fiatal, szemüveges arcú bátyámtól, akin a még minden előtt önfeledtsége, megkérdezném, hol is volt az a patakparti halvadászat. Ám hogy nem látom, beszüremkedik a kárhozat.

A látogatások tettetett nyugalma: az aggodalomtól feszült vezetés a kórházig, a „mintha születésnapra érkezni” művi ajzottsága, pedig neki már ahhoz is segítségre kell, hogy a lábát arrébb igazítsa. A lábát, amivel megnyerte a százat meg a távolugrást abban a régi ifjúsági táborban, a sokféle náció előtt, pedig nem is volt atlétaalkat – később versenyzőként röplabdázott. Míg a kór az idejét, én a múltat fogyasztottam alóla a látogatások alatt, mert a feltűnő kérdezgetéstől biztosan gyanút fogott volna, hogy tudjuk, mi vár rá. Kiraboltam a kaptárt, csak a lépet hagytam meg, bár most érzem igazán, mi maradt még ott, immár véglegesen feltárhatatlanul.

Az utolsó héten cserbenhagytam. Már leszámolt a bizakodásával, hogy vissza lehet fordulni azon az úton, amelyre rejtélyes hatalom irányította, nem kérve a beleegyezését, miként az már lenni szokott. Külföldön voltam, elodázhatatlan,

mondták, mondtam, az volt, amennyiben a végzet mindig véletlenekbe és önzésbe öltözik, s én behódoltam a kötelesség hatalmának, feladtam, nem titkolható lemondással, hogy már bármi is megváltoztatható, hogy a kiszámítható kiszámíthatatlanság tovább görög a semmibe. A halálhíre is kint ért. Cserbenhagytam, gondoltam akkor, miként anyámat és apámat, akik bár életkoruk, tehát az idő parancsa alapján nem, de amúgy váratlanul távoztak, s nem lehettem mellettük. Úgysem segíthetnél volna – vigasztalt a semmit mondás. A sejtek idegent nem tűrő, ártó törvényeibe hiába is próbáltam volna beleavatkozni, de a tekintetek egymásba cikkanása a kupolaterben, amikor az egyik artista elrúgja magát, felér egy végrendelettel, ám most, hogy nem markolhat másik csuklót a kéz, már végeérhetetlen a zuhanás a kupolaterben.

A mező. Beszéd nélkül is tudható minden, ami addig történt, mintha mindig is lett volna, kérdezni hiábavaló, mert az addig volt bizonytalansága minden itteni-nek immár az elvégeztetettségtől érdektelen. Test nélküli közösség, védett névtelenség. Rendeltetésemet valaha letapadt szemhéjjal, világtalan postásként kerestem, morzsolva dolgaimat, tetézve bűneimet, botorkálva valamely rejtélyes szívótorok felé, pedig az életemet belengő űzöttség mögött mindig ott homálylott ez a megbocsátó, titokló táj.

Aztán mint fákon a levélremegés, fénytelen rezdülés, kizökkenve az időtlentől a bárkié idő felé, de még könnyű mágnestérben, mintha légyökörek ropognának, megzizzen a gondolat.

Egyre erősödő dübörgés fölöttem, a nappal katlana.

Mögöttem az álom: rám nyílt otthonom, örök időm hercegsége. Immár inkognitóm fenségében végig a korzón. Életem egyetlen vendégség. Belémtúrta a kötelesség, ám mindennek már csak aranya lesz.

S ámen a zuhanás.

